

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupený Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2024, čj. KRPA-340789-20/ ČJ-2024-000022-MIG, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 1. 2025, čj. 19 A 62/2024-14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Pavlíně Zámečnickové, advokátce, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalované z 30. 10. 2024, čj. KRPA-340789-7/ČJ-2024-000022-MIG, byl žalobce zajištěn za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto usnesení žalovaná prodloužila dobu zajištění žalobce o 23 dnů.

[2] Proti rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Podle městského soudu ve správním řízení nevznikly pochybnosti, které by měly žalovanou vést k objasnění věku žalobce. Po celou dobu správního řízení uváděl žalobce jako datum narození 1. 10. 2006. Žalovaná tak vycházela z těchto údajů a neměla důvod je ověřovat u jiných orgánů. Mezi

údajným sdělením odlišného data narození Ministerstvu vnitra (15. 11. 2024) a vydáním rozhodnutí žalované (26. 11. 2024) uplynula velmi krátká doba. Žalobce neuvedl, co mu bránilo sdělit správné datum narození přímo žalované. Pochybnosti o věku žalobce tak žalované vznikly až 5. 12. 2024, kdy byly žalované předány kopie údajného rodného listu a občanského průkazu s jiným datem narození (1. 10. 2008).

[3] Městský soud se následně zabýval otázkou, zda v situaci, kdy v průběhu jeho řízení vznikly pochybnosti o věku žalobce, má rozhodnutí žalované zrušit. K tomu uvedl, že nezletilost nevyklučuje zajištění, pouze jsou stanoveny přísnější podmínky. Vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění nepředchází správní řízení, a městský soud proto nemohl zrušit rozhodnutí žalované a věc jí vrátit k postupu podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce po využití právní pomoci neuvedl skutečnosti, které by nasvědčovaly nevhodným podmínkám zajištění. Městský soud přihlédl ke krátké době, o kterou bylo zajištění prodlouženo. Nad rámec městský soud uvedl, že při dalším rozhodnutí ve věci zajištění se žalovaná pochybnostmi o věku žalobce bude muset zabývat.

[4] K námitce žalobce, že v případě pochybností je třeba věc posoudit ve prospěch nezletilosti (poslední věta § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), městský soud uvedl, že v případě žalobce k zjišťování věku nemohlo dojít, protože pochybnosti o věku žalobce nevznikly. Žalobcem uvedenou judikaturu (nález ÚS ze 7. 7. 2021, sp. zn. II. ÚS 482/21) nelze na jeho aktuální situaci aplikovat.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Podle stěžovatele se žalovaná měla zabývat pochybnostmi týkajícími se jeho věku a postupovat podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. S opačnými závěry městského soudu nesouhlasí. Určení věku je podstatné pro stanovení povinností, které má stát vůči cizinci. V případě stěžovatele, který je nezletilý, nebyl aplikován princip nejlepšího zájmu dítěte, a proto mu nebyla poskytnuta dostatečná ochrana. Zároveň je zajištění u nezletilých pouze krajním opatřením. Z pohledu práva EU je pak nezletilý bez doprovodu považován za dítě, které musí být zastoupeno. Pokud má mít rozhodnutí vliv na dítě, musí být dostatečně odůvodněno i právě z pohledu principu nejlepšího zájmu dítěte. Žalovaná tak vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž nepřikládala význam důkazům o nezletilosti stěžovatele.

[6] Městský soud dále zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností, jestliže převzal velmi stručný a obecný závěr žalované o Bulharsku jako bezpečné zemi. Žalovaná se měla zabývat blíže navrácením stěžovatele do Rumunska (pozn. NSS – byť se stěžovatel o Rumunsku zmiňuje opakovaně, jedná se z jeho strany patrně o nepřesnost, neboť má být předán do Bulharska) i kvůli již zmíněnému principu nejlepšího zájmu dítěte. Také nařízení Dublin III nastavuje odlišná kritéria pro posouzení státu příslušného k posouzení žádosti v případě nezletilých.

[7] Dále stěžovatel obecně konstatoval nevyhovující tlumočení.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

II. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[10] Kasační stížnost není přijatelná.

[11] Stěžovatel namítá, že se žalovaná měla zabývat pochybnostmi, které se týkají jeho věku, a tedy postavením nezletilého bez doprovodu jako zranitelné osoby. Městský soud tak pochybil, pokud její postup aproboval. Ke zjišťování zranitelnosti se již judikatura Nejvyššího správního soudu vyjádřila. Správní orgán se zranitelností musí zabývat, pokud v řízení existují relevantní informace, na základě kterých mu můžou vzniknout pochybnosti o tom, zda cizinec nespádá do kategorie zranitelných osob (např. o zdravotním stavu cizince či o jeho věku). Tyto informace pak mohou pocházet od cizince či z vlastního posouzení správního orgánu. Pokud však v řízení před správním orgánem nic nenapovídá zranitelnosti cizince, není správní orgán povinen se jí výslovně zabývat (rozsudek NSS ze 14. 11. 2017, čj. 5 Azs 223/2017-27, bod 27, z 21. 5. 2020, čj. 7 Azs 417/2019-60, body 25 a 26, z 4. 9. 2019, čj. 9 Azs 193/2019-48, bod 27, z 15. 4. 2020, čj. 10 Azs 39/2020-19, bod 12, či z 27. 7. 2022, čj. 3 Azs 360/2020-22, body 14 a 15). Jak uvedl již městský soud (bod [2] tohoto usnesení), stěžovatel v řízení před žalovanou uváděl stále stejné datum narození, podle něhož byl zletilý. Totéž datum je uvedeno také v dokumentech německých státních orgánů. Pokud stěžovatel vyčítá žalované, že nepřikládala význam důkazům o jeho nezletilosti (patrně má na mysli kopie rodného listu a občanského průkazu), tak ty se staly součástí správního spisu až 5. 12. 2024, tedy po vydání rozhodnutí žalované. V řízení před žalovanou do okamžiku vydání jejího rozhodnutí tedy nedošlo ke vzniku pochybností o zletilosti stěžovatele. Nad rámec toho je třeba poznamenat, že svoji zletilost stěžovatel nezpochybňoval ani v žalobě proti rozhodnutí o prvotním zajištění z 30. 10. 2024, kterou stěžovatel podával několik málo dní před vydáním rozhodnutí žalované. Dále lze poznamenat, že při dalším pohovoru, který se uskutečnil 17. 1. 2025 právě k vyjasnění věku stěžovatele, stěžovatel znovu uvedl, že je plnoletý a neví, proč je v kopiích dokladů uvedeno jiné datum. Protože městský soud věc posoudil v souladu s judikaturou, nezakládá tato námitka přijatelnost kasační stížnosti.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti následně velmi široce, avšak zcela obecně a teoreticky, rozebírá, jakým způsobem má být zjišťován věk, jaké důsledky má postavení nezletilého bez doprovodu, jak se toto postavení projeví v řízení o předání či na možnosti využít institut zajištění (včetně otázky Bulharska jako vhodné země pro předání nezletilého). Protože ale před vydáním rozhodnutí žalované žádné pochybnosti o věku stěžovatele nevznikly, jde o argumentaci, která se mýlí se závěry městského soudu, a je proto nepřijatelná. Aby byly kasační námitky stěžovatele v nyní projednávané věci přípustné (projednatelné), musely by konkrétním a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat důvody, na nichž městský soud postavil svůj závěr o tom, že v řízení před žalovanou do okamžiku vydání rozhodnutí žalované nedošlo ke vzniku pochybností o zletilosti stěžovatele. Stejně tak by musel stěžovatel sporovat úvahy, které k možnosti ponechat stěžovatele v zajištění učinil městský

soud v rámci svého řízení. To však obecné úvahy o tom, jaké důsledky má postavení nezletilého bez doprovodu, nejsou.

[13] Stěžovatel dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z toho důvodu, že městský soud pouze převzal stručný závěr žalované o Bulharsku jako bezpečné zemi. Městský soud se Bulharsku a jeho statusu bezpečné země v napadeném rozsudku výslovně nevěnoval, protože stěžovatel v souvislosti s uvedeným nic v žalobě nenamítal. Jeho rozsudek však nelze považovat za nepřezkoumatelný, a to ani v kontextu požadavků rozsudku velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Přezkum zajištění z moci úřední), C-704/20 a C-39/21, ECLI:EU:C:2022:858. Z uvedeného rozsudku plyne, že i české správní soudy jsou povinny při přezkumu dodržení podmínek zákonnosti zajištění cizince, které vyplývají z unijního práva, tedy i ve věcech zajištění za účelem předání, přihlížet z moci úřední k vadám a nezákonnostem rozhodnutí o zajištění, které soudy zjistí, případně které vyjdou v řízení najevo, přestože nejsou součástí uplatněných žalobních bodů. Pokud městský soud učinil v závěru rozsudku závěr, že neshledal důvody pro zrušení rozhodnutí žalované, konstatoval, že ani z moci úřední nenalezl žádné vady a nezákonnosti rozhodnutí o prodloužení zajištění. Tím se implicitně souhlasně vyjádřil i k závěru žalované o Bulharsku jako bezpečné zemi. V takovém případě nemůže stěžovatel městskému soudu úspěšně vytýkat, že se danou otázkou explicitně nezabýval (rozsudek NSS z 31. 1. 2023, čj. 5 Azs 96/2021-39, bod 44). Ani tato námitka nezakládá přijatelnost kasační stížnosti.

[14] Poznámka o nevyhovujícím tlumočení je tak obecná, že podle Nejvyššího správního soudu nesplňuje náležitosti kasačního bodu a je proto neprojednatelná, a tedy nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (rozsudek NSS z 31. 3. 2021, čj. 8 Azs 299/2020-41, bod 16 a tam citovaná judikatura).

III. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[17] Stěžovateli byla usnesením Nejvyššího správního soudu z 20. 2. 2025, čj. 22 Azs 8/2025-42, ustanovena zástupkyně Mgr. Pavlína Zámečníková, advokátka, pro řízení před Nejvyšším správním soudem. Ze spisu nevyplývá, že by ustanovená zástupkyně učinila v řízení o kasační stížnosti jakýkoliv úkon právní služby, za který by jí náležela odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu). Pro úplnost Nejvyšší správní soud

pokračování

poznámává, že za samotné převzetí zastoupení, bez toho aby byla doložena první porada s klientem či aby namísto toho bylo nahlédnuto do soudního spisu, se ustanovenému zástupci odměna nepřiznává (rozsudek NSS z 30. 5. 2007, čj. 1 As 41/2006-75). Ustanovené zástupkyni se tedy nepřiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. března 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu